

Часто сняться твої килими,
Білосніжні і медвянисті,
Де тоненькі шершаві бджоли
Колихаються на вітрах
І, покриті у бронзу літа,
Тчуть на лапках весняну, легеньку пряжу,
В мареві теплім гудуть, гудуть.

Ти була мені затишком снів,
Коли пахла в материнській долоні,
І моє волосся на голові
Брало твої кольори в сизі ранки,
Голосок мій бринів, як твоє стебло
Бурштиновими дзвониками над полями,
Я не кажу вже про очі дитячі,
Налиті по вінця, як дві тарілочки,
Твоєї росяної, живодайної,
Твоєї гречаної доброти.

А в кістляві голодні роки,
Коли пухли людські обличчя,
Забуваючи день життя,
Чи в тривожні солдатські ночі
Ти мене годувала кашею,
Замість хліба і молока.

Дочко моїх гречкосіїв,
Сестро Дніпра і плуга,
Через вік твої білі вершечки
Нахиляються в очі мої!
І летить моє серце, немов бджола-медоноска,
На твої загорілі гречані плечі,
Щоб разом із тобою колихатися на стеблі,
Де колискою — всесвіт,

Де вервечками — дощики смарагдові,
Де мої мотори над полем рясним
Врізаються у майбутнє!

1961